

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

én vloggen wat af:

Zin.nl/saar

Lieve Mylou,

Vanochtend trof ik mijzelf aan in de volgende situatie: Ik loop met een blonde golden retriever die Saar heet door de lommerrijke lanen van het chicste dorp van Nederland en roep: "Saar! Kom hier Saar!" Onmiddellijk word ik door een stel bouwvakkers in koor nagebauwd: "Sááárrr! Kom hierrr Sááárrr!" De Gooische R extra vet aangezet en daarna natuurlijk lekker mij keihard uitlachen. Het is zó gênant dat het weer grappig wordt. Had ik ze moeten uitleggen dat Sááárrr de hond van de ex van mijn man is en een weekje bij ons logeert? Dat ik slechts op bezoek ben in Bosch en Duin maar zelf een eenvoudig rijtjeshuis in Zeist-West bewoon? Dat ik in het echte leven een *rockbitch* ben en wel twáálf gitaren aan de muur heb hangen? Ik liet het er maar bij; de situatie was kansloos en daarbij: welke 'nabauwvakker' gaat überhaupt serieus zitten luisteren naar een in de vorige eeuw geboren vrouw?

Probeer trouwens maar eens Sááárrr te roepen en dan níet als een Fred de la Bretonière-does over te komen. Saáárrr klinkt net als Olivieerr en Fleurrr über-kak. En als er dan ook nog eens een golden retriever achter je

Een stelletje bouwvakkers bouwt mij na: 'Sáááárrr! Hierrr!'

aanloopt, is het plaatje compleet. Ik troostte mezelf met de gedachte dat zelfs Anouk in deze setting voor Burberry-muts aangezien zou worden en droop met Sááárrr af naar mijn grijze

Peugeotje even verderop. Daar werd ik opgewacht door een keurige meneer – het had zomaar Fred de la B. *himself* kunnen zijn – die woedend begon te briesen. Hoe ik het in mijn hóófd haalde om mijn gore wrak zo pontificaal voor zijn oprijlaan te parkeren?! Ondertussen was mijn hond Freds tuin in gerend en daar op haar dooie gemakje bezig een drol op het gazon te leggen.

"Saar! Kom hier Saar!" riep ik alweer. "Het is hier geen achterbuurt, asociale trut," hoorde ik Fred nog net briesen, toen ik met opspattende kiezelsteentjes wegscheurde.

Heb jij dat ook wel eens Mylou, dat je je plotseling een toeschouwer van je eigen leven voelt? Dat je jezelf ineens ziet voortbewegen in scènes waarvan je nooit had gedacht dat die zich in jouw leven zouden afspelen? Dat je van het ene misverstand in het andere belandt en beseft dat je weinig meer kunt doen dan accepteren dat dit de keiharde realiteit van het moment is?

Ciao en tot gauw,

Dorine

Lieve Dee Wee,

Over honden gesproken. Ik plofte net op een terrasje neer aan de rand van Haarlem. Ochtendwandeling achter de rug en nee, geen stappen geteld. Daar doe ik niet aan. Net zoals ik ook altijd heb geweigerd calorieën te tellen. Of uit te rekenen hoeveel ik per week aan boodschappen kwijt ben. Het is niet altijd even praktisch maar ik gedij over het algemeen goed bij onzekerheid.

Aan het tafeltje naast me zat een man met een hondje. Een lichtbruin exemplaar met een wapperige vacht. Allebei oogden ze niet als een van de jongsten. Het beestje kwam mijn kant op en snuffelde wat aan mijn knie. Hij kwispelde erbij. Heel gewoon hondjesgedrag. Ik dacht aan mijn poes die vannacht niet thuisgekomen was.

"Dit doet-ie bijna nooit," zei de man die bij de hond hoorde, "op vreemde mensen afgaan. Hij vindt je aardig." Ik zei dat ik me vereerd voelde. Dat meende ik ook; ik ben altijd bang dat honden me niet mogen. Dat ze voelen dat ik ze een beetje vies vind en niet wil dat ze tegen me aan gaan springen of hun neus in mijn kruis drukken. Maar deze hond rook kennelijk dat ik best meeval als mens. Zeker vergeleken met de mensen uit het

wrede verleden waaruit zijn baasje hem had verlost. De man had zijn stoel richting mijn tafeltje gedraaid en ging er eens goed voor zitten. Het hondje kwam uit Spanje en had er al een hele carrière als konijnenvanger op zitten. Een leven in een kooi met als enige uitstapjes jagen op konijnen. En omdat het niet de bedoeling was de konijnen levenloos af te leveren, hadden de Spanjaarden zijn voortanden, zowel boven als onder, eruit geslagen. Ik kreeg het tandarme bekkie te zien en zocht naar woorden om mijn medeleven in uit te drukken. Ik kwam niet verder dan: "Ach gossie." En toen namen we afscheid. "Dat kwispelen doet-ie pas sinds twee weken!" riep de man nog trots. Hoewel er nog steeds niemand langs was geweest bij wie ik een kopje koffie kon bestellen, zat ik daar in m'n eentje even heel blijmoedig te zijn. Geduld, aandacht en liefde. Dát moesten de thema's van de dag maar eens worden.

En zo fietste ik naar huis. Ik ga over je vragen nadenken. Volgende keer een antwoord. De poes staat voor de deur! Je weet toch dat zij Saar heet? In Haarlem vindt niemand dat raar.

Pootje, waf waf,

Mylou

Mijn poes heet ook Saar. In Haarlem vindt niemand dat raar

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en tourt sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Mylou Frencken (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22). Hartsvriendinnen Dorine en Mylou hopen volgend jaar voor het eerst samen de theaters in te gaan.

